

Hồi Thứ Hai Mười

BÍCH NHÂN TÀ CÔNG

Đình Hạo cả kinh, công lực của Bạch Mi hòa thượng thật là quái gở.

Thân người Diệp Mậu Đình run lẩy bẩy, gã “Oe” một tiếng rồi phun ra một bùm máu tươi, lão đảo té ngồi xuống cát.

Bạch Mi hòa thượng cười nham hiểm rồi chụp lấy thanh kiếm của Diệp Mậu Đình, hướng vào ngực y đâm tới.

Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh lùng vọng ra:

– Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, sao lão cay độc đến thế?

Bạch Mi hòa thượng thu kiếm, xoay đầu lại thì thấy có một thư sinh anh tuấn đã đến sau lưng từ lúc nào không hay, theo công lực của lão mà cũng không nhận biết được sự có mặt của y thì võ công của y có thể nói là thật đáng sợ. Lão vội nói:

– Thí chủ nói vậy là sao?

– Chẳng sao cả, chẳng qua tại hạ không nhẫn tâm thấy đại sư tàn hại võ lâm đồng đạo mà thôi.

– Sao lại gọi là tàn hại?

– Thế thì là gì?

– Thí chủ là ai?

– Tại hạ là Toan Tú Tài, vô danh tiểu tốt.

– Môn hạ của ai?

– Xin thứ lỗi không thể phụng cáo.

– Người này là kẻ đại ác, lão tăng chỉ thế thiên hành đạo mà thôi.

Nếu Đình Hạo chẳng rành sự việc thì đã bị gương mặt từ bi của lão đánh lừa, hấn lạnh lùng nói:

– Đại sư quả có lòng từ bi, tiếc rằng sự việc này giờ tại hạ đều trông thấy hết cả rồi.

– Thí chủ hiểu lầm như vậy thì lão tăng biết giải thích ra sao đây?

Đình Hạo chỉ vào hòa thượng mập mạp này giờ vẫn ngồi dưới cát nói:

– Đây là lệnh sư diệt của đại sư ư?

Bạch Mi hòa thượng biến sắc nói:

– Lão tăng không hề quen với hấn.

– Phật môn cấm nói dối, thế mà đại sư lại phá giới rồi.

– Thí chủ muốn gì?

– Mắt thấy việc bất bình thì phải can thiệp thôi.

– Thí chủ định ra tay nghĩa hiệp ư?

– Đúng vậy.

– A di đà phật, họa phúc vô tường, chung qui cũng chỉ do con người tự chuốc lấy, thí chủ tự làm khổ bản thân như thế có lợi chi?

– Xin hỏi pháp danh của đại sư?

– Không cần biết đâu, có hỏi cũng bằng thừa thôi.

Cặp mắt của lão bồng lấp lánh tia sáng xanh biếc. Đinh Hạo cảm thấy tim mạch chấn động, khí huyết đảo lộn. Hắn chợt hiểu ra Bạch Mi hòa thượng đang dùng mục lực giết người, khống chế đối phương làm cho khí huyết công tâm, dẫn đến vô lực. Diệp Mậu Đình bị thổ huyết là do thứ tà công này mà ra, quả thật ghê gớm vô cùng.

Hắn nghĩ thế bèn vội khởi tâm pháp sư môn, khí huyết lập tức trở lại bình thường. Võ công mà hắn luyện tập chú trọng củng cố tâm mạch nên bị thương đau trầm trọng ra sao cũng có thể bảo tồn mạng sống, nên có tên là Sinh Cơ Bất Diệt, đúng là khắc tinh của môn tà công này.

Giây lát sau, Bạch Mi hòa thượng biến sắc, tia sáng xanh trong mắt cũng biến mất, giọng nói run run:

– Toan Tú Tài, người quả thật lợi hại.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Phật môn có nói nhân quả tuần hoàn, đại sư đã động sát niệm thì bây giờ chắc sẽ bị quả báo thôi.

Nói xong hắn rút kiếm ra.

Gã hòa thượng mập mạp biến sắc, vội đứng dậy.

Đinh Hạo liếc mắt nhìn gã nói:

– Các người diễn tuồng quả thật xuất sắc.

Bạch Mi hòa thượng bất ngờ vung kiếm tấn công luôn, Đinh Hạo cũng vung kiếm chống đỡ. Nghe “Keng” một tiếng, cả hai cùng lùi lại một bước.

Đinh Hạo thầm kinh ngạc, vì công lực của Bạch Mi hòa thượng quả đã đạt được cảnh giới siêu việt.

Trong lòng Đinh Hạo còn có suy nghĩ riêng, hắn không muốn giết chết lão hòa thượng, vì Diệp Mậu Đình chỉ là đối tượng hắn định mượn tạm, từ đó xâm nhập Nam Trang mà thôi. Hơn nữa Nam Trang lại là kẻ thủ mưu chính trong vụ tàn

sát cả nhà hấn, vì thế hấn cũng không muốn ra sức, tuy vung kiếm tấn công nhưng vẫn giữ lại vài thành nội lực.

Đôi bên ác đấu khốc liệt, ánh kiếm xen lẫn tiếng va chạm leng keng làm người xem phải kinh tâm. Trong nháy mắt đã hơn hai mươi hiệp, Đinh Hạo hừ nhẹ rồi liên tục biến hóa thế kiếm, Bạch Mi hòa thượng chống cự không nổi, nghe “Keng” mạnh một tiếng rồi kiếm trong tay lão bị bắn ra xa.

– Đường kiếm tuyệt diệu.

Có tiếng khen ngợi, rồi một lão nho sinh xuất hiện, chính là Kha Nhất Nghiêu.

Bạch Mi hòa thượng căm thù nhìn Đinh Hạo nói:

– Tiểu tử, hẹn gặp lại, ta sẽ đòi lại món nợ ngày hôm nay.

Dứt lời lão cùng hòa thượng mập mạp phi thân đi luôn.

Kha Nhất Nghiêu nói:

– Lai lịch hai tên đó thế nào vậy?

Đinh Hạo lắc đầu:

– Chẳng rõ.

Kha Nhất Nghiêu tiến lại gần Diệp Mậu Đình.

Bỗng Đinh Hạo vung kiếm cản lại, quát to:

– Các hạ muốn gì?

Kha Nhất Nghiêu kinh ngạc toan muốn mở miệng thì bỗng thấy Đinh Hạo nháy nháy mắt. Lão lập tức hiểu ý, liền nói:

– Bản nhân chỉ muốn hỏi y vài câu.

– Tốt nhất các hạ nên đi đi.

Kha Nhất Nghiêu giả vờ cúi kính nói:

– Toan Tú Tài, người chớ khinh người quá đáng.

– Tại hạ nhắc lại lần cuối, xin mời các hạ đi đi.

Kha Nhất Nghiêu cố tình hừ to:

– Được lắm, hẹn gặp khi khác.

Rồi lão phi thân đi mất.

Bấy giờ Diệp Mậu Đình mới mở miệng thều thào nói:

– Đa tạ thiếu hiệp đã cứu sống.

Đinh Hạo cười nói:

– Không cần khách sáo, để tại hạ xem thương thế ra sao.

Dứt lời y cúi xuống xem xét. Khi bắt mạch thì y không khỏi giật mình, vì thương thế của Diệp Mậu Đình rất trầm trọng, may mà nội lực y thâm hậu, nếu không thì chắc đã mất mạng. Hắn lập tức điểm nhanh các đại tiểu huyệt rồi đặt một tay sau lưng Diệp Mậu Đình, truyền nội lực cho y.

Khoảng nửa giờ sau, Đình Hạo rút tay về, Diệp Mậu Đình tự hành công vài chu kỳ rồi cũng gượng đứng dậy, chấp tay xá nói:

– Đại ân chẳng dám quên.

Đình Hạo trầm giọng nói:

– Tánh mạng các hạ coi như không sao, nhưng phải tịnh dưỡng an nghỉ, bây giờ các hạ mau rời khỏi đây, kéo đối phương quay lại thì phiền lắm. Tại hạ xin cáo từ.

Chiêu của Đình Hạo gọi là lấy lui làm tiến, quả nhiên Diệp Mậu Đình vội vàng gọi:

– Xin dừng bước.

– Các hạ còn điều gì để nói ư?

– Vẫn chưa biết đại danh của thiếu hiệp.

– Tại hạ tên Đình Hạo, người giang hồ gọi là Toan Tú Tài.

– Tại hạ là Diệp Mậu Đình, may gặp thiếu hiệp cứu mạng, đại ân xin ghi nhớ không dám quên.

– Diệp huynh và hai tên hòa thượng kia có thù oán chăng?

– Không hề quen biết thì làm sao có thù oán?

– Nhưng đối phương muốn giết Diệp huynh...

– Điều nay tại hạ không sao hiểu nổi. Đình thiếu hiệp là người bản xứ ư?

– Không phải, tại hạ đi du ngoạn đó đây thôi.

– Thiếu hiệp Nam du, có nơi nào muốn thăm viếng chưa?

– Tại hạ đang muốn ngắm Trường Giang và Động Đình Hồ.

Diệp Mậu Đình nghe vậy liền nở nụ cười tươi, nói:

– Vậy thì trùng hợp quá, tại hạ cư trú tại bến Động Đình, nếu không có gì trở ngại thì xin đi chung đường để được phục vụ đôi phần, nhằm đền đáp đại ân.

– Tại hạ quen độc hành du ngoạn.

Diệp Mậu Đình tiến lên một bước, thành khẩn nói:

– Tại hạ có tuổi nên xin được gọi thiếu hiệp một tiếng tiểu đệ. Giờ đây tại hạ thương thế chưa bình phục, nếu gặp bất trắc dọc đường thì không đủ sức bảo vệ bản thân. Vì vậy xin mạo muội đi chung với Đình tiểu đệ, dù sao thì cũng thuận

đường Nam du mà, chẳng biết Đình tiểu đệ nghĩ sao?

Đình Hạo làm ra vẻ khó khăn, suy nghĩ một hồi mới nói:

– Chuyện đã thế này thì tiểu đệ đành vâng mệnh vậy.

– Ngu huynh thành thật cảm kích.

– Diệp huynh hiện đang ở đâu?

– Nghinh Tân khách sạn.

– Tiểu đệ vẫn chưa tìm được chỗ nghỉ, vậy xin về chung chỗ ở với Diệp huynh, không biết có được không?

– Thế thì quá tốt rồi, chúng ta lên đường thôi.

Hai người về đến khách sạn thì trống điển canh ba, dùng sơ cơm canh hoa quả rồi ngả lưng nằm nghỉ. Sáng sớm hôm sau, tùy tùng của Diệp Mậu Đình đi sắm thêm một con ngựa cho Đình Hạo rồi cả đoàn tiến về phía Nam.

Trên đường đi Diệp Mậu Đình không ngừng giới thiệu phong tục tập quán và danh lam cổ tích phương Nam. Đình Hạo bề ngoài thì nghe chăm chú, gật đầu lia lịa nhưng bên trong thì thầm tính toán hành động kế tiếp.

Càng đi vào địa phận của đối phương thì nỗi căm thù trong lòng Đình Hạo càng gia tăng, hẳn phải cố gắng kiềm chế lại.

Vì lý do nội thương của Diệp Mậu Đình trầm trọng nên hành trình chậm lại không ít, nửa tháng sau họ mới đến được Động Đình Hồ. Tề Vân Trang danh chấn Nam thiên tọa lạc ở đây.

Diệp Mậu Đình đã cho người về thông báo trước một hôm nên lúc còn cách ba mươi dặm đường thì đã có người ra nghinh tiếp.

Đình Hạo làm ra vẻ không muốn đến trang viện, miễn cưỡng lắm mới đồng ý cho Diệp Mậu Đình vui.

Tề Vân Trang tọa lạc trên một diện tích vài chục mẫu đất, khí thế hùng vĩ hơn Vọng Nguyệt Bảo nhiều. Bước vào trang viện, Đình Hạo được đưa tới Lam Bích Lâu, là nơi chuyên tiếp đãi khách quý. Đứng trên đó có thể nhìn xa tận Quan Sơn và đếm chấm lờ mờ của những chiếc thuyền buồm lên đèn trên Động Đình Hồ, làm người ta có thể cởi mở đôi phần nặng trĩu của tâm hồn.

Tiếc rằng đối với Đình Hạo thì những thứ đó chỉ là con số không to tướng.

Đêm đó Lam Bích Lâu đèn đuốc sáng choang, đích thân Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vũ mở tiệc khoản đãi Đình Hạo, những người tham dự toàn là có địa vị cao.

Vị Trang chủ Dư Hóa Vũ tuổi độ sáu mươi, tinh thần minh mẫn tráng kiện, bộ râu điểm hoa râu phất phơ trước ngực, oai nghiêm lắm liệt. Giữa bàn tiệc Diệp Mậu Đình kể lại chuyện Đình Hạo cứu sống hắn, mọi người nghe xong ai nấy đều

tán thưởng vô cùng.

Thả dây dài câu cá lớn, Đinh Hạo đành phải cam tâm an trú trong Nam Trang một thời gian để quen thuộc tình hình địa bàn nhằm tiện cho việc điều tra.

Nội thương của Diệp Mậu Đình đã khởi hấn. Một hôm hấn làm một bàn rượu thịt thơm ngon tại lầu cao, rồi ra lệnh cho bọn tùy tùng lui ra, mời Đinh Hạo vào bàn rồi nói:

– Đinh tiểu đệ, thời gian gần đây ngu huynh trị thương nên không thể sáng chiều hầu hạ tiểu đệ, hôm nay khí trời mát mẻ, ngu huynh mượn ly rượu này muốn xin lỗi và cũng muốn tâm sự với tiểu đệ vài câu.

– Chúc mừng Diệp huynh phục hồi như xưa.

– Tất cả đều là do tiểu đệ ban cho.

– Tiểu đệ không dám.

– Đinh tiểu đệ ở có quen không?

– Tốt lắm, chiêu đãi còn có phần chu toàn thái quá.

– Trang chủ đặc biệt yêu mến tiểu đệ.

– Không dám.

– Tiểu đệ chớ khách sáo làm gì.

Rượu qua vài tuần, Đinh Hạo làm ra vẻ ngà ngà say hỏi:

– Lần trước Diệp huynh Bắc du là du hiệp ư?

– Đó là vâng lệnh trang chủ đến Vọng Nguyệt Bảo nhằm hợp tác tìm tung tích một người.

– Ra là vậy.

– Lão hòa thượng hạ thủ đả thương ngu huynh dường như có ý đồ.

– Phải chăng có liên hệ đến việc Diệp huynh Bắc du tìm người chăng?

– Ta chưa nghĩ tới điều này, giờ nghe tiểu đệ nói thì nghiệm ra có lẽ đúng như vậy, chứ không thì làm gì vô duyên vô cớ chúng muốn giết ta.

– Tiểu đệ xuất thân võ lâm phương Bắc nên cũng khá hiểu tình hình ở đó, không biết có thể giúp cho Diệp huynh không?

– Đó là một tên phản đồ của bản trang.

– À.

– Lúc trước địa vị của hấn còn cao hơn ngu huynh, từng là tổng quản, chính là Vân Long Tam Hiên Triệu Nguyên Sanh.

Vừa nghe đến đó tức thì Đinh Hạo máu sôi sùng sục, Triệu Nguyên Sanh

chính là một trong những hung thủ đã giết cha chàng, đốt cháy trang viện. Cũng may là nhờ sư phụ Hắc Nho rèn luyện nên hắc mới có thể đè nén ngọn lửa căm thù không cho bộc phát ra ngoài.

Diệp Mậu Đình nói tiếp:

– Hắc đến bản trang vốn vẹn được một năm, được trang chủ trọng dụng giao cho chức Tổng quản, vậy mà lại lòng lang dạ sói, hạ độc thủ giết đứa con cưng nhất của trang chủ rồi đào tẩu mất tích.

Đình Hạo nhủ thầm:

– “Nói dối, rõ ràng có uẩn khúc gì đây”.

Hắc liền làm ra vẻ thất kinh nói:

– Có việc vậy sao, hắc giết con cưng của Trang chủ với mục đích gì mới được chứ?

– Có thể do bên ngoài sai khiến hắc đầu nhập rồi làm cho trang chủ phải tuyệt tự.

– Vậy sao có liên quan tới Vọng Nguyệt Bảo?

– Sau khi hắc đào tẩu thì bản trang xuất quân tìm kiếm khắp bốn phương. Có người trông thấy hắc xuất hiện tại phương Bắc, mà Vọng Nguyệt Bảo lại là Minh chủ phương Bắc nên theo qui luật chắc chắn hắc phải đầu thiếp báo ứng trước tiên.

– Ra là vậy, có khi nào hắc ẩn núp trong Vọng Nguyệt Bảo không?

Diệp Mậu Đình ngạc nhiên hỏi:

– Sao tiểu đệ nghĩ vậy?

– Đoán mò vậy thôi.

– Nhưng Nam Trang và Bắc Bảo không bao giờ xâm phạm lẫn nhau.

– Có thể lấy hai tên hòa thượng ám toán Diệp huynh có liên hệ với Triệu Nguyên Sanh, căn cứ vào võ công cao cường của chúng mà tìm ra manh mối.

– Nhưng ngay cả Trang chủ cũng không biết lai lịch của chúng.

Đình Hạo biết rõ nội tình bên trong, có thể chắc chắn là cả Nam Trang và Bắc Bảo đều muốn truy tìm Triệu Nguyên Sanh, có liên quan gì đến thẩm án gia đình hắc hay không? Bắc Bảo dường như muốn ngăn cản không cho Nam Trang tìm ra Triệu Nguyên Sanh, vậy là có ý đồ gì?

Nghĩ thế nhưng hắc làm ra vẻ lạnh nhạt nói:

– Giang hồ xảo quyết, không thể căn cứ theo thường tình mà phán đoán được.

– Ngu huynh cũng nghĩ thế.

– Hắc ta mất tích bao lâu rồi?

– Hơn mười năm.

Đình Hạo giật mình, vì khoảng thời gian này rất phù hợp với huyết án của nhà hắc. Bỗng hắc chợt có ý nghĩ là có thể Tề Vân Trang đã sai khiến một số người hành hung, sau đó giết chết từng người một. Triệu Nguyên Sanh sợ hãi trốn mất nên Tề Vân Trang phải tốn công nhọc sức tìm cho ra hắc.

Vọng Nguyệt Bảo lại không tiếc tiền mua chuộc Bạch Mi hòa thượng cản trở Nam Trang, vậy thì chắc chắn Triệu Nguyên Sanh đang được Bắc Bảo che chở.

Hắc còn đang suy nghĩ thì bỗng nghe Diệp Mậu Đình cười ha hả nói:

– Tiểu đệ xin cạn một ly, rồi ngu huynh có lời muốn nói.

Đình Hạo nốc cạn ngay ly rượu. Diệp Mậu Đình nói tiếp:

– Ngu huynh vâng lệnh trang chủ có một việc quan trọng nói với tiểu đệ.

– Tiểu đệ đang nghe đây.

– Thiên kim trang chủ tài sắc vẹn toàn, trang chủ cứng như minh châu trong tay. Nay thấy xứng đôi vừa lứa với Đình đệ nên có ý định chọn Đình đệ làm rể, chẳng biết ý đệ ra sao?

o O o